

Kapitel 1

Efteråt, på den klubb där vissa av kårens mest inflytelserika kolleger åt och drack tillsammans, diskuterades hur *händelsen som inte skedde* verkligen hade kunnat ske. En lång och muskulös man, stärkt av åtskilliga öl och snapsar, hävdade med hög och hes röst att det grundläggande skälet var att *Huset* och speciellt dess innevånare *gått crazy and bananas* under en längre tid utan verklig ledning och styrning. Där var beslut som borde ha tagits, nästan skrek han, det var också en mängd tillsättningar av inkompetent folk som skedde och budgetar som bara innehöll luft som bidrog till förfallet.

”Det var kort sagt en jävla röra.”

Han sjönk tungt ner i fåtöljen under ett missnöjt grymtade. Mycket av det han sa var sant, men mycket var också av sådan art att de flesta av kollegerna la det i högen av ordinärt sladder. Mest missnöjd var han nog med, som vissa av hans kolleger med förtjusning i rösten påpekade, att hade han bara fått den befordran han så länge eftertraktat hade det säkert varit annat ljud i källan.

Efter ett tag tog tystnaden överhanden och ett lugn lade sig i den mörka lokalen. Det enda som hördes var knirret från de engelska läderfåtöljer som stod utspridda i en solfjädersform runt den runda baren i solid ek. I taket snurrade en fläkt sakta och spred runt dammet och fick de som hade en känslig nos att förtvivlat börja nysa. Några sörplade ur sina glas och en rap blandades med dofterna från några sura uppstötningar, ytterligare ett par obeslutsamma knirr från fåtöljerna fick ett par stycken av kårens mest respekterade utredare att resa sig upp och dra sig tillbaka till det inre rummet där man för tillfället serverade den bästa whiskyn. Som traditionen bjöd.

Kvällen var långt gången.

”Jag skyller allt på den *Högstes* oförmåga att se längre än vad näsan räcker.”

Av allt som sagts och stötts och blötts de senaste veckorna, var det nog den slutsatsen som fick de kolleger som fanns kvar och samtidigt hade en viss insyn i fallet att slött nicka medhåll, medan andra, som borde veta bättre, bara önskade att den muskulöse skulle hålla truten någon gång.

”Vad var det som verkligen triggade hela kedjan av händelser till *la grande finale*?” Den muskulöse lutade sig tillbaka i fåtöljen och konstaterade. ”Skön i sin effektfullhet var den i alla fall.”

De som fortfarande lyssnade nickade återigen medhåll, log och tänkte på hur den *Högste* dagen efter *La grande finale* med bestämda steg hade klivit in genom dörren på elfte våningen och skrikit de numera välkända orden innan de ens hade hunnit in i samlingsalen.

”Den jävel som läcker till pressen, ska jag personligen slita galonerna av.”

11.56.30 var klockan, dagen var en onsdag mitt i augusti och alla ville helst vara någon annanstans. De som hade funnits i kåren under en längre tid, la märke till att klockslaget betydde att den *Högste* var dryga tre minuter för tidig till ett möte han själv kallat till. En händelse betydligt viktigare än alla de andra och en pusselbit som underströk den historiska betydelsen av det som hade hänt. Skeendet, allt från den initiala hotbilden och fram till de händelser som senare fick det föga smickrande namnet *La grande finale*, fick kårens medlemmar att förundrat ställa sig upp och undra om de över huvud taget skulle göra något. De order som den *Högste* gav och som fick alla, som den lätt överförfriskade mannen så riktigt påpekade, att *gå crazy and bananas* var så statsmannamässiga i sin utformning att ingen, hur duktig historieskrivare denne är var, skulle kunna lägga någon som helst skuld för det monumentala misslyckandet på den *Högste* själv.

En ganska så tillbakadragen och försynt man runt de fyrtio, en man som aldrig sa ett ord för mycket reste sig sakta upp ur en fåtölj. Han sträckte på sig, gäspade stort innan han tog upp sin hatt och rock som låg på bordet bredvid, stannade sen upp i sin rörelse och såg ut över de församlade. Han sa inget, utan nickade bara slött god natt till de som fortfarande var vakna.

”Kammaråklagaren. Har kammaråklagaren hittat glasögonen?”

Ett samstämmigt gillande över den träffsäkra frågan spred sig i lokalen. Kammaråklagare Nils Petter Andersson vände sig mot den lätt överförfriskade mannen som frågade, log förbindligt innan han sa de ord som kom att under flera år vandra runt i *huset*, ord som var så briljanta i sin enkelhet att de som hade lyckan att ha fått höra dem i original och samtidigt ha sina kontorsrum kvar på 11e våningen kunde använda sig av ett helt nytt sätt att uttrycka sig när man riskerade att stå med byxorna nere.

”Min vän”, sa han med sin milda och timida röst och log så att huggtänderna gnistrade i den skumma belysningen. ”Vill du att ditt nästa ärende ska få en lycklig utgång i tingsrätten, så ser du dig själv i spegeln och tänker efter en gång till.”